

tillivs. Og du er jo slet ikke vant til at optræde offentlig, saa —.“

„Jeg tror, den lille Frue allerede har Lampefeber paa sin Mands Vegne,“ sagde Per muntært og standsede smilende foran hende. „Ja ja, vi faar se! Vi faar se! — Men hvor er Børnene? Hvor er Hagbarth?“

„Han er ude i Haven hos de andre.“

„Vi skal, saa sandelig, have en krabat Saltebrød idag!“

„Jeg synes, du hellere skulde spasere en lille Tur med Hagbarth. Han gaar her hele Dagen saa ubeskæftiget. Vil du ikke følge med ham ud til Kristen Madsens? De har der det nye Damp-Tærskværk i disse Dage. Det vil more ham. Han har saa megen Interesse for den Slags Ting.“

„Men der er jo saa mange Mennesker ved en saadan Lejlighed.“

„Ja, netop derfor. Desmere er der for Drengen at se paa. Og, dersom du kan, forklar ham saa Maskinens Indretning. Han var saa optaget af den, da den forleden kørte her forbi. Men jeg kunde jo ingen rigtig Besked give ham.“

„Ja ja, jeg skal gøre det.“

Da han en Timestid efter kom tilbage, tog han straks fat paa Forberedelserne til sin Rejse. Men da han vilde hente Kufferten ned fra Loftet, var det, som om en usynlig, spøgelseagtig Haand holdt ham tilbage. Det var dog kun en rent forbigaaende Fornemmelse. En anden og stærkere Angst drev ham ud mod Livets Røre. Han følte, at han stod ved sin Livsbanes sidste Korsvej. Lykkedes det ham ikke nu at flygte bort fra sig selv og sit Tungesind, vilde Rimalt blive hans Grav.

*

*

*

Per havde kun været i København een Gang efter at han for mere end seks Aar siden var flyttet bort fra Byen. Et halvt Aars tid efter Brylluppet havde Inger og han gjort en Fornøjelsesrejse derover og opholdt sig der et Par Uger; men allerede dengang